

[J. Oskar Andersen.]

maatte opfattes som vedrørende en Undervisning i Færdseksregler; jeg er senere gjort opmærksom paa, at da der ikke staaar „menneskeligt“ Samfund, maa det formodentlig betyde nogle andre Regler ogsaa. Der er nylig vedtaget en Hundelov i Landstinget, og muligvis hører det ogsaa med til det, man skal gøre Bekendtskab med, naar Talen er om et ordnet Samfund. Det forekommer mig at være en højst uheldig Form, denne Bestemmelse har faaet, og jeg kan ikke forstaa, at man har ændret ved Lovforslaget paa dette Punkt, for almindelige moralske Begreber, det ved Folk i Almindelighed hvad'er; de ved, der er Forskel paa godt og ondt, og de ved, der er en Undervisning, der kan gives med Hensyn til dette.

Jeg kommer saa til de Ændringsforslag, vi har stillet vedrørende det kirkelige Tilsyn. Dette er selvfølgelig for mig langt vigtigere end Ændringen med Hensyn til § 1, Formaaalsparagraffen, for jeg indrømmer, at naar Formaaalsparagraffen har faaet den Forklaring, den har faaet i Bemærkningerne til Lovforslaget, er den for mig i og for sig fyldestgørende. Jeg mener selvfølgelig ikke, at det er Meningen, at man fra kirkelig Side skal beherske, hvad jeg vil kalde de almindelige Naturfag og Historie, saaledes som det kunde udlægges. Det er ikke det, jeg lægger Vægt paa. Jeg lægger Vægt paa det reelle: at man har en Skolelov, som kan forhindre, at man benytter Skolebøger eller Undervisningen i andre Fag til at modvirke det, som slaas fast, nemlig at Religionsundervisningen skal være i Overensstemmelse med Folkekirken. Derfor er det for mig saa vigtigt, at man i Bemærkningerne udtrykkeligt har erklæret, at noget, som maa kaldes Angreb eller Modarbejden ved Undervisningen i andre Fag, ikke maa finde Sted — det forstaaer jeg ved dette, at Folkeskolen skal hvile paa kristen Grund.

Men meget vigtigere er det, at man faar ordnede Forhold med Hensyn til Tilsynet med Religionsundervisningen, og jeg kan stadig ikke forstaa den Modstand, der har været imod dette. Man maa jo være klar over, at man giver København en særlig Stilling. I Debatten i det kirkelige Udvalg, som førte til disse to Resolutioner, var alle kirkelige Retninger, ogsaa den grundtvigske, enige om, at her er der noget i Tilsynsloven, som maa rettes, og der blev fremført Eksempler, som jeg ikke nu skal komme ind paa, som viste, hvilke uheldige Tilstande man kommer ud i, naar man ikke har dette Tilsyn.

Ligeledes finder jeg det ganske ubilligt,

at Regeringen ønsker at opretholde den gamle Landegrænse med Hensyn til Biskoppens Ret til at komme i Skolen. Jeg har sagt til Ministeren, at det forekommer mig højst besynderligt, at en Mand, der selv bor i en saakaldt Bispegaard, ikke kan gaa med til at tillade Biskoppen at komme i Skolen.

Om Ændringsforslag Nr. 43 skal jeg sige, at det allerede nu er notorisk, at man indskrænker Antallet af Religionstimer i Folkeskolen. Vi har nylig set, hvorledes man oppe i Oslo var inde paa den samme Tanke om Indskrænkning af Religionstimerne til det mindst mulige. Jeg synes, det er rimeligt, at man i en Lov, hvor man netop fastslaar Betydningen af Religionsundervisningen, ogsaa fastsætter et Minimum med Hensyn til disse Timer.

Det var disse enkelte Forslag, jeg gerne vilde have Lov til at understrege. I øvrigt skal jeg udtale min Glæde over, at vi ved dette Lovforslag faar baade en Forbedring af Folkeskolen og navnlig en Ordning af Mellemskolen, som jeg tillægger den allerstørste Værdi; det har jeg udtalt mig om ved første Behandling, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa det her.

Regeringspartierne har stadig hævdet, at man ønskede Loven vedtaget paa den bredeste Basis. Jeg maa derfor udtale min Beklagelse af, at man ikke har kunnet gaa med til de Ændringer, vi har krævet. Havde man kunnet det, vilde mit Partis Stilling over for dette Lovforslag have været ganske anderledes. Men der er endnu et Haab tilbage. Der er jo det mærkværdige, at demokratiske Regeringer foretrækker at faa Lovforslagene vedtaget i Landstinget i en anden Affattelse fremfor at ændre dem i Folketinget.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Da Skolelovforslaget var til første Behandling her i Tinget, udtalte jeg Ønske om, at der maatte kunne samles et stort Flertal, helst alle Partier, om dette Forslag. Det er ikke lykkedes. Jeg vidste paa Forhaand, at Det konservative Folkeparti havde principielle Synspunkter, som det vilde være meget vanskeligt at imødekomme, Synspunkter, som jeg ikke kunde og stadig ikke kan forstaa kan afholde de Konservative fra at stemme for dette Lovforslag, som de dog erkender betyder en stor Forbedring paa mange Omraader.

Derimod har Venstres Stilling overrasket mig. Jeg maatte gaa ud fra, at der virkelig hos Venstre var Ønske om et Samarbejde i denne Sag. Jeg havde allerede ved